

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25.02.2019, sp. zn. 4 Tz 13/2019, ECLI:CZ:NS:2019:4.TZ.13.2019.1

Číslo: 46/2021

Právní věta: Předběžným opatřením soudu, jehož porušením lze spáchat přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 2 tr. zákoníku, se rozumí předběžné opatření podle § 400 až § 414 zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, nikoliv předběžné opatření uložené podle § 88b a násl. tr. ř. Pro případ neplnění podmínek předběžného opatření uloženého v trestním řízení zákon předvídá právní důsledky v ustanovení § 88o tr. ř.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 25.02.2019

Spisová značka: 4 Tz 13/2019

Číslo rozhodnutí: 46

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, Předběžné opatření

Předpisy: § 337 odst. 2 tr. zákoníku
§ 400-414 předpisu č. 292/2013Sb.
§ 88b tr. ř.
§ 88e tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud ke stížnosti pro porušení zákona, kterou podal ministr spravedlnosti ve prospěch obviněného P. H., vyslovil, že pravomocným rozsudkem Okresního soudu ve Znojmě ze dne 19. 6. 2017, sp. zn. 17 T 86/2017, byl porušen zákon v ustanovení § 337 odst. 2 tr. zákoníku v neprospěch obviněného P. H., napadený rozsudek zrušil v části výroku o vině, v níž byl obviněný uznán vinným přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 2 tr. zákoníku a v celém výroku o trestu, a Okresnímu soudu ve Znojmě přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Okresního soudu ve Znojmě ze dne 19. 6. 2017, sp. zn. 17 T 86/2017, byl obviněný P. H. uznán vinným zločinem vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. e) tr. zákoníku a přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 2 tr. zákoníku. Obviněný se těchto

trestných činů dopustil podle skutkových zjištění jmenovaného soudu tím, že

1) v přesněji neurčený den po 15. 2. 2017 v měsíci únoru 2017 v době od 15:00 hodin do 16:00 hodin v XY ve společně užívaném nájemním bytě se zeptal J. F., kdy půjde to obvinění stáhnout, a když mlčela, otázku zopakoval, a poté, co mu sdělila, že neví a řekla mu, aby si vzpomněl, co jí dělal a jak se k ní choval, ji začal slovně vyhrožovat, jestli ho k vůli ní zavrou, že uvidí, což pochopila tak, že ji zabije, čímž ji nutil, aby své oznámení stáhla,

2) v době od 3. 1. 2017 do 31. 1. 2017 v XY na ulici XY číslo XY, na pokoji číslo XY ubytovny XY, společně pobýval a zdržoval se s poškozenou J. F., a to i přes to, že mu bylo na základě usnesení Okresního soudu ve Znojmě ze dne 3. 1. 2017 pod sp. zn. 3 Nt 18001/2017 s nabytím právní moci dne 3. 1. 2017 podle § 88b odst. 1, odst. 2 tr. ř. uloženo předběžné opatření dle § 88e tr. ř., a to zákazu vstupu do obydlí bytového a společenského centra XY v XY na ulici XY (ubytovna XY), a jeho bezprostředního okolí, a v nepřipustnosti zdržovat se v takovém obydlí.

2. Za uvedená jednání byl obviněný odsouzen podle § 175 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 30 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen podle § 84 tr. zákoníku a § 85 odst. 1 tr. zákoníku na zkušební dobu v trvání 3 let s tím, že byl nad ním vysloven dohled. Současně byly obviněnému uloženy podle § 85 odst. 2 tr. zákoníku, § 48 odst. 4 tr. zákoníku přiměřené povinnosti spočívající v tom, aby se ve zkušební době zdržel požívání omamných a psychotropních látek, alkoholu a na výzvu probačního úředníka, terapeuta se podrobil testu na přítomnost těchto látek v těle a aby řádně spolupracoval s probačním úředníkem, ke kterému se dostaví ve lhůtě 7 dnů od právní moci rozsudku. Rozsudek nabyl právní moci dnem vyhlášení (19. 6. 2017).

II.

Stížnost pro porušení zákona

3. Proti rozsudku Okresního soudu ve Znojmě ze dne 19. 6. 2017, sp. zn. 17 T 86/2017, podal ministr spravedlnosti České republiky stížnost pro porušení zákona ve prospěch obviněného P. H. Vytkl v ní, že zákon byl porušen v ustanovení § 175 odst. 1, odst. 2 písm. e) tr. zákoníku a v ustanovení § 337 odst. 2 tr. zákoníku v neprospěch tohoto obviněného.

4. V odůvodnění stížnosti pro porušení zákona se ministr spravedlnosti zabýval nejprve jednáním popsáním pod bodem 1) skutkové věty výroku o vině. Odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 25. 8. 2011, sp. zn. [4 Tdo 886/2011](#), v němž byl vysloven názor, podle něhož právo poškozeného vzít zpět svůj souhlas s trestním stíháním obviněného podle § 163 tr. ř. má pouze poškozený, a nikoli jiná osoba, byť by se jednalo o osobu totožnou s tímto poškozeným. Zločin vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. e) tr. zákoníku je možné spáchat mj. jen na svědkovi v souvislosti s výkonem jeho povinnosti. Nelze tedy podle jeho názoru zaměňovat právo poškozeného podle § 163 tr. ř. za povinnosti svědka. Proto ani násilné jednání pachatele, kterým svou manželku nutil k odvolání souhlasu s trestním stíháním, a tím i ke změně její svědecké výpovědi, samo o sobě nenaplnuje znaky obsažené v této kvalifikované skutkové podstatě. Právo poškozeného vzít svůj souhlas zpět totiž není podmíněno změnou již učiněné svědecké výpovědi. Ministr spravedlnosti uvedl, že se jedná o dva zcela samostatné instituty. S přihlédnutím k okolnostem daného případu, když se obviněný v rámci skutkového děje poškozené dotazoval „kdy to půjde stáhnout“, k čemuž následně přidal i výhrůžky za účelem vynucení „stáhnutí“ trestního oznámení, pak nelze tvrdit, že by obviněný nutil poškozenou něco vykonat v souvislosti s její svědeckou povinností, nýbrž svůj útok směřoval k jejímu postavení poškozené ve smyslu § 163 tr. ř. Okresní soud ve Znojmě proto v dané věci nesprávně právně skutek kvalifikoval podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. e) tr. zákoníku, neboť v úvahu přicházelo pouze jeho posouzení jako přečinu vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku.

5. K jednání uvedenému pod bodem 2) skutkové věty výroku o vině uvedl zákonné znění trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 2 tr. zákoníku, jakož i skutečnost, že obviněný nerespektoval a neplnil zákaz, jenž mu byl uložen předběžným opatřením podle § 88b odst. 1, 2 tr. ř., § 88e tr. ř. Konstatoval, že není-li ze strany obviněného plněno uložené předběžné opatření, ač je i nadále dán důvod pro jeho uložení, příslušný orgán činný v trestním řízení může využít i jiných institutů, jež mu trestní řád nabízí (uložení pořádkové pokuty, uložení jiného druhu předběžného opatření či vzetí obviněného do vazby). Dodal, že při schvalování zákona č. 45/2013 Sb., o obětech trestných činů, byla odmítnuta myšlenka, že by závažnější případy neplnění podmínek uloženého předběžného opatření mohly být postihovány jako trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 tr. zákoníku. Bylo poukázáno totiž na to, že z hlediska zajištění ochrany poškozeného a nakonec i celé společnosti je zadržení obviněného a následné vzetí do vazby podstatně rychlejší a účinnější než provádění prověřování spáchání trestného činu podle § 337 tr. zákoníku. Uvádí-li přitom ustanovení § 337 odst. 2 tr. zákoníku pojem „předběžné opatření“, lze jím rozumět předběžné opatření podle § 400 a násl. zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, nikoli předběžná opatření podle § 88b a násl. tr. ř. Z těchto důvodů je ministr spravedlnosti přesvědčen, že jednání uvedené pod bodem 2) skutkové věty výroku o vině nelze kvalifikovat jako trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 2 tr. zákoníku.

6. S ohledem na vše uvedené proto navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil, že pravomocným rozsudkem Okresního soudu ve Znojmě ze dne 19. 6. 2017, sp. zn. 17 T 86/2017 byl porušen zákon v neprospěch obviněného P. H., a to v ustanovení § 175 odst. 1, 2 písm. e) tr. zákoníku a v ustanovení § 337 odst. 2 tr. zákoníku. Dále, aby podle § 269 odst. 2 tr. ř. zrušil napadené rozhodnutí a zrušil i veškerá další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Nakonec, aby podle § 270 odst. 1 tr. ř. věc v rozsahu zrušení přikázal Okresnímu soudu ve Znojmě, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

III.

Důvodnost stížnosti pro porušení zákona

7. Nejvyšší soud podle § 267 odst. 3 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozhodnutí, proti nimž byla stížnost pro porušení zákona podána, v rozsahu a z důvodů v ní uvedených, jakož i řízení napadené části rozhodnutí předcházející, a dospěl k závěru, že zákon byl porušen pouze v ustanovení § 337 odst. 2 tr. zákoníku.

8. Nejvyšší soud se prvně zabýval stížnostní námitkou stran skutku uvedeného pod bodem 1) skutkové věty výroku o vině a uvádí k ní následující.

9. Podle ustanovení § 175 odst. 1 tr. zákoníku se dopustí tohoto trestného činu ten, kdo jiného násilím, pohrůzkou násilí nebo pohrůzkou jiné těžké újmy nutí, aby něco konal, opominul nebo trpěl. Podle kvalifikované skutkové podstaty uvedené v § 175 odst. 2 písm. e) tr. zákoníku se posoudí jednání pachatele, spáchá-li takový čin na svědkovi, znalci nebo tlumočnickovi v souvislosti s výkonem jejich povinnosti.

10. Svědkem ve smyslu § 175 odst. 2 písm. e) tr. zákoníku je osoba, která svými smysly vnímala nějakou událost, jev či jinou skutečnost a může o nich vypovídat v následném řízení vedeném orgánem veřejné moci. Povinností svědka v takovém řízení je vypovědět pravdu, tj. popsat vnímanou událost, jev či jinou skutečnost v souladu s tím, jak k nim došlo. Účelem citovaného ustanovení je poskytnout osobě svědka zvýšenou ochranu proti útokům spočívajícím ve vyděračském jednání a směřujícím zejména k tomu, aby uvedená osoba byla přinucena vypovídat nepravdivě, neúplně či zkresleně, aby byla od výpovědi vůbec odrazena apod. Jinak řečeno, vyděračské jednání pachatele je

vedeno úmyslem odradit svědka od řádného plnění jeho povinností vyplývajících z ustanovení § 97 a násl. tr. ř. [srov. stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 12. 12. 2001, sp. zn. [Tpjn 303/2001](#) (publikované pod č. 15/2002 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek)]. Této ochrany požívá zmíněná osoba od počátku, tj. již od doby, kdy vnímala rozhodnou skutečnost svými smysly a kdy se stala svědkem v materiálním smyslu, a nikoli až od doby, kdy se ocitne ve formálním postavení svědka tím, že byla orgánem veřejné moci předvolána v rámci prováděného řízení. Zúžit dosah ustanovení § 175 odst. 2 písm. e) tr. zákoníku jen na okruh osob, které již byly předvolány k podání svědecké výpovědi v rámci formálně vedeného řízení, by bylo v jasném rozporu s účelem citovaného ustanovení (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 8. 2016, sp. zn. [7 Tdo 1030/2016](#)).

11. V ustanovení § 163 odst. 1 tr. ř. je uveden taxativní výčet trestných činů, za jejichž spáchání lze trestní stíhání zahájit a v již zahájeném trestním stíhání pokračovat jen se souhlasem poškozeného, jímž se ve smyslu tohoto ustanovení rozumí poškozený, který by měl právo jako svědek odepřít výpověď (§ 100 odst. 2 tr. ř.) a v případě trestného činu znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 tr. zákoníku manžel, partner či druh. Toto ustanovení představuje zásah do zásady legality a oficiality, neboť veřejný zájem na potrestání pachatele ustupuje na úkor zájmu osob, které by mohly být potrestáním pachatele také, byť nepřímo, postiženy.

12. V projednávané trestní věci zjistil Nejvyšší soud z obsahu trestního spisu, že poškozená J. F. se dne 1. 1. 2017 dostavila na Policii České republiky (Územní odbor Z., Oddělení obecné kriminality), aby zde podala trestní oznámení na obviněného P. H. Do protokolu o trestním oznámení uvedla takové skutečnosti, které vedly k zahájení úkonů trestního řízení podle § 158 odst. 3 tr. ř., neboť z jí uvedených skutečností vyplynulo důvodné podezření, že došlo ke spáchání zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku, přičemž následně došlo ke změně právní kvalifikace na přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku spáchaného ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku. Rovněž šlo o sdělení, která byla podkladem pro rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení. Poškozená proto měla postavení svědka v materiálním smyslu. Navíc nutno dodat, že následující den (2. 1. 2017) byla vyslechnuta jako svědek, a proto o jejím procesním postavení svědka není pochyb.

13. S ohledem na stížnostní námitku ministra spravedlnosti však bylo nutné posoudit, zda vyděračské jednání obviněného vůči poškozené směřovalo k tomu, aby změnila své svědectví, nebo aby vzala zpět svůj souhlas s jeho trestním stíháním podle § 163 odst. 2 tr. ř. Nejvyšší soud zdůrazňuje, že tuto otázku je potřeba zkoumat, neboť její řešení má vliv na právní posouzení, resp. na závěr, zda se jedná o trestný čin vydírání v jeho kvalifikované skutkové podstatě podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. e) tr. zákoníku. Právo poškozeného ve smyslu § 163 tr. ř. totiž nelze zaměňovat za povinnosti svědka ve smyslu výše uvedeného výkladu. Jestliže totiž poškozený neudělí souhlas s trestním stíháním nebo již udělený souhlas vezme výslovným prohlášením zpět, využije pouze svého práva, jež není podmíněno změnou jeho dříve učiněné svědecké výpovědi. Trestní stíhání je proto znemožněno, a proto bylo-li již zahájeno, je třeba takové trestní stíhání zastavit, neboť je nepřijatelné [srov. § 11 odst. 1 písm. l) tr. ř., § 172 odst. 1 písm. d) tr. ř.], nikoliv však z toho důvodu, že by poškozený jako svědek změnil svoji výpověď a tvrdil, že se skutek nestal.

14. Především na základě výpovědi poškozené byl obviněný uznán vinným zločinem vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. e) tr. zákoníku. Poškozená J. F. vypověděla, že jí obviněný řekl, kdy to na policii přijde stáhnout, když půjde kvůli ní sedět, tak ji zabije. Obviněný ve svých výpovědích popíral svou vinu a tvrdil, že poškozená chtěla sama trestní oznámení stáhnout. V této souvislosti vypověděl, že poškozené bylo ze strany policejního orgánu řečeno, že „pokud vydírání bude chtít nějak pozměnit, může jít za to taky sedět“, takže jí řekl, že se bude jednat o křivé obvinění. Obviněný při výslechu přitom ani nehovořil o tom, že by měla poškozená možnost vzít zpět svůj souhlas s jeho trestním stíháním, a využít tak svého práva podle § 163 tr. ř., za což by jí trestní stíhání nehrozilo.

Tedy s největší pravděpodobností ani neměl ponětí o tomto institutu, a proto jestliže ji nutil aby „stáhla“ trestní oznámení, pak je třeba učinit závěr, že tak činil v úmyslu, aby poškozená změnila svoji svědeckou výpověď.

15. Nejvyšší soud právní závěr Okresního soudu ve Znojmě proto shledal správným. Z popsaného jednání pod bodem 1) skutkové věty výroku o vině sice vyplývá, že se měl obviněný poškozené dotázat „kdy půjde to obvinění stáhnout“, Nejvyšší soud však zdůrazňuje, že výhrůžné jednání obviněného není možné namítaným způsobem redukovat podle doslovného znění pronesené výhrůžky, jestliže z celkového kontextu tohoto jednání je zároveň očividné, že konec konců směřovalo, byť zprostředkovaně, k ovlivnění poškozeného jako svědka. Obviněnému totiž muselo být zřejmé, že pokud poškozená nezmění svoji výpověď, bude pravděpodobně usvědčen z páchaní trestné činnosti (z pokusu ublížení na zdraví a ze spáchání trestného činu nebezpečného vyhrožování, pro něž bylo zahájeno trestní stíhání).

16. Nejvyšší soud proto musí konstatovat, že bylo důvodně shledáno, že šlo u obviněného o nátlak na poškozenou, jenž směřoval proti ní jako osobě, která vnímala svými smysly určitou realitu, a tak konal ve snaze ji odradit od řádného plnění jejích povinností jako svědka vyplývajících z trestního řádu. Je proto namístě uzavřít, že tuto námitku ministra spravedlnosti neshledal Nejvyšší soud důvodnou.

17. Následně se Nejvyšší soud zabýval stížnostní námitkou stran skutku uvedeného pod bodem 2) skutkové věty výroku o vině.

18. O trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle ustanovení § 337 odst. 2 tr. zákoníku se jedná tehdy, když se pachatel dopustí závažného nebo opakovaného jednání, aby zmařil vykázání provedené podle jiného právního předpisu nebo rozhodnutí o předběžném opatření soudu, kterým se ukládá povinnost dočasně opustit společné obydlí a jeho bezprostřední okolí a zdržet se vstupu do něj nebo povinnost zdržet se styku s navrhovatelem a navazování kontaktů s ním.

19. Na tomto místě je třeba uvést, že předběžným opatřením soudu ve smyslu tohoto ustanovení se nerozumí předběžné opatření podle § 88b a násl. tr. ř., nýbrž se jedná o předběžné opatření podle § 400 až § 414 zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních. Jestliže je v probíhajícím trestním řízení uloženo obviněnému některé z předběžných opatření, trestní řád pamatuje na situace, kdy podmínky uloženého předběžného opatření nejsou obviněným plněny, a stanovuje v § 88o, jaké z toho mohou plynout pro obviněného důsledky.

20. Podle § 88o tr. ř. neplní-li obviněný, u kterého je i nadále dán důvod pro uložení předběžného opatření, podmínky uloženého předběžného opatření, může příslušný orgán činný v trestním řízení rozhodnout podle povahy a závažnosti porušení stanovených podmínek o uložení pořádkové pokuty (§ 66 tr. ř.), o uložení jiného druhu předběžného opatření, nebo o vzetí obviněného do vazby za podmínek stanovených trestním řádem.

21. V této souvislosti je vhodné uvést, že při schvalování zákona č. 45/2013 Sb., o obětech trestných činů, bylo poukazováno na to, že z hlediska zajištění ochrany poškozeného, osob jemu blízkých a i celé společnosti a také s ohledem na zajištění účinného provedení trestního řízení, je využití těchto institutů podstatně rychlejší a efektivnější než provádění prověřování spáchání trestného činu podle § 337 odst. 2 tr. zákoníku. Myšlenka, že by závažnější případy neplnění podmínek uloženého předběžného opatření mohly být postihovány jako trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 tr. zákoníku byla proto odmítnuta (ŠÁMAL, P. a kol. Trestní řád I. § 1 až § 156. Komentář. 7. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, 1306 s.). To ostatně uvedl již ministr spravedlnosti ve své stížnosti.

22. Ve prospěch tohoto závěru svědčí také skutečnost, že kdyby zákonodárce zamýšlel postihnout neplnění podmínek uloženého předběžného opatření podle trestního řádu jako trestný čin podle § 337 odst. 2 tr. zákoníku, pak by jistě nekonkretizoval pouze některá předběžná opatření odpovídající povinnosti dočasně opustit společné obydlí a jeho bezprostřední okolí a zdržet se vstupu do něj nebo povinnosti zdržet se styku s navrhovatelem a navazování kontaktů s ním, ale zahrnul by pod tuto skutkovou podstatu všechna předběžná opatření ukládána podle trestního řádu. I z doslovného znění ustanovení § 337 odst. 2 tr. zákoníku je tak zřejmé, že předběžným opatřením soudu neměl zákonodárce na mysli uložená předběžná opatření podle trestního řádu, nýbrž předběžná opatření ukládána podle zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních (dále jen „z. ř. s.“), neboť podle tohoto zákona ani není vůči osobě (povinnému), která porušuje po provedení výkonu takovéto rozhodnutí, možné uplatnit nějaká přísnější a účinnější opatření, pouze existuje možnost na návrh oprávněné osoby provést opětovný výkon (srov. § 496 z. ř. s.). Uplatnění trestněprávní odpovědnosti je proto v takovém případě daleko smysluplnější.

23. V posuzované věci byl obviněný P. H. uznán vinným přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 2 tr. zákoníku, neboť neplnil povinnosti stanovené v předběžném opatření, jež mu bylo podle § 88b odst. 1, 2 tr. ř., § 88e tr. ř. uloženo usnesením Okresního soudu ve Znojmě ze dne 3. 1. 2017, sp. zn. 3 Nt 18001/2017. S ohledem na shora provedený výklad je proto potřeba učinit závěr, že jednání obviněného nelze subsumovat pod skutkovou podstatu tohoto trestného činu, a tudíž musí Nejvyšší soud konstatovat, že Okresní soud ve Znojmě porušil zákon v ustanovení § 337 odst. 2 tr. zákoníku v neprospěch obviněného P. H.

24. Jelikož první námitku ministra spravedlnosti stran skutku uvedeného pod bodem 1) skutkové věty výroku o vině neshledal Nejvyšší soud důvodnou, podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil, že pravomocným rozsudkem Okresního soudu ve Znojmě ze dne 19. 6. 2017, sp. zn. 17 T 86/2017, byl porušen zákon pouze v ustanovení § 337 odst. 2 tr. zákoníku v neprospěch obviněného P. H. a podle § 269 odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek zrušil v části, v níž byl uznán vinným přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 2 tr. zákoníku. Jelikož zrušil, byť jen zčásti výrok o vině, zrušil zároveň celý výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve zrušené části výroku o vině svůj podklad. Zároveň zrušil i všechna další rozhodnutí na zrušenou část rozhodnutí obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 270 odst. 1 tr. ř. bylo přikázáno Okresnímu soudu ve Znojmě, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl, přičemž aby při rozhodování respektoval všechna zákonná ustanovení, včetně ustanovení § 337 odst. 2 tr. zákoníku.